

Често отпосле си спомняхъ тоя разговоръ. Спомняхъ си го често, защото тая нощъ бѣше първата ни стѣпка къмъ войната, душитѣ ни се упиваха отъ нови и неизпитани възторзи, и като бълнуващи деца потръпваха предъ голѣмата и тъмна неизвестностъ, която, подобно на зинала бездна, се откриваше предъ насъ. Но нали бѣхме млади и смѣли? Ние вървѣхме весели и безгрижни. Отпуснатитѣ сабли звънтѣха по каменливия пѣтъ, задъ насъ идѣха снажни и силни хора. Когато се обърнѣхме назадъ, виждахме да се губи надалечъ тъмната колона на дружината, разлюлѣна въ ритмични, тежки вълни. Въ мрака тукъ-тамъ се очертаваха едри силуети, припламваха цигари и подъ сумрачния блѣсъкъ на звездитѣ блѣсваха за минута натъкнатитѣ ножове.

Разсѣмваше се. Звездитѣ, доскоро тъй много, неусѣтно угаснаха една по една и цѣлиятъ изтокъ блещѣше въ грамадния пожаръ на зората. Войниците се оживиха и заговориха по-високо. Измръзналитѣ имъ лица изглеждаха безцвѣтни и прѣстени, по ножоветѣ на пушкитѣ имъ блещѣха малки капки. Бѣше вече съвсемъ свѣтло, и цѣлото поле се бѣлѣеше, покрито съ дебела слана, блестяща и чиста като сребро. Въ синкавата мъгла само синуритѣ чертаеха тъмни прави линии, чернѣха се и сѣнни, неподвижни дървета. Предъ насъ е пакъ Тунджа. Лучистъ погледъ